

THESES ETHICÆ EUDÆMONOLOGICÆ.

I.

Ethica sumpta pro Disciplina Morali, seu Philosophia practica complectitur in se Monasticam, Oeconomicam, & Politicam, in quas tanquam partes ex communi antiquorum etiam sensu dividuntur.

II. **E**st præstantior Philosophiâ speculativâ, & inter ejus partes præstantissima est Politica, cui subordinantur Monastica & Oeconomicâ, efformantes hominem privatum, & familiam ad Politiam.

III. **E**thica rectè incipit à fine universalis & extrinseco rerum omnium, & definit in eundem tanquam summum bonum, & felicitatem supremam hominis.

IV. **F**inis hic simpliciter ultimus unicus est, neque possibile est dari progressum finium in infinitum. Quare Polytheistarum, Atheistarum, aliorumque Pseudopoliticæ nullo fundamento solido nituntur.

V. **F**inis simpliciter ultimus, quatenus summum bonum & felicitas objectiva hominis est, non potest esse bonum aliquod creatum, sive illud humani ordinis sit, sive superhumani: neque ulli creato bono competere possunt conditiones ad summum bonum requisitæ.

VI. **H**æ igitur conditiones solum competunt ipsi increato humanæ naturæ Conditori. Et propterea vani sunt omnes alii fines etiam virtutis, quos pro felicitate sua & scopo simpliciter ultimo, nec ad DEUM directo habuerunt veteres Ethici & Politici, vel quicunque eorum sectarii.

VII. **F**elicitas formalis, sive possessio felicitatis objectivæ & summi boni essentialiter & metaphysicè sumpta consistit in actione vitali solius potentiae intellectivæ, sive in cognitione summi boni, correspondente statui hominis felicis.

VIII. **S**umpta verò completere & pro aggregato omnium bonorum, quæ felicitatem reddunt integrè perfectam, constituitur etiam per actus voluntatis, aliisque felicitati propria bona etiam corporis & externa.

IX. **V**era & perfecta felicitas in hac vita dari non potest in quacunque persona, familia, & republica, quantumcunque optimè humanitus fieri potest bene ordinata, & in qualicunque affluentia bonorum humanorum hujus Providentiae.

X. **F**imperfecta tamen felicitas major aut minor dari potest, quæ si accipiatur cum analogia ad felicitatem naturalem alterius vitæ, consistit etiam in cognitione naturali summi boni & assimilatione ad illud.

XI. **S**i verò felicitas hujus vitæ accipiatur, quatenus est via & medium ad pacem, tranquillitatem, & ordinem hujus, ac felicitatem alterius vitæ; tunc Monastica, Oeconomicâ, & Politica felicitas hominum in hac vita degentium consistit in amore & actibus virtutis.

XII. **P**ræcipuae virtutes, in quibus consistit felicitas præsertim publica, sunt vera Religio & Justitia. Virtus heroica feliciorem reddit eam habentem quam ordinaria. Ad felicitatem tanquam pars minus principalis requiritur etiam competens affluentia bonorum externorum.

O. A. M. D. G. & B. V. H.